

Posudek oponenta bakalářské práce

Markéta Záhumenská: Komparace nacistické a komunistické propagandy ve vztahu k nejmladším skupinám obyvatelstva.

Téma předložené bakalářské práce považuji za relevantní a odpovídající požadavkům i profilu studijního programu, který autorka navštěvovala. Formální stránka textu je solidní a práce je poměrně čtivá. Struktura textu je logická a čtenářsky přívětivá.

Spektrum použitých zdrojů je sice dostatečné, avšak mohlo být výrazně ambicióznější. Autorka pracuje s poměrně pestrou paletou sekundárních zdrojů zahraniční provenience a některými převážně grafickými primárními zdroji. Je však škoda, že se více nevěnuje analýze primárních zdrojů textové povahy. Zmíněné užití dobových propagandistických letáků poté působí velmi povrchně.

Úvod práce je zmatený. Nejprve se čtenář dozvídá, že cílem práce „je analýza stěžejních prostředků komunistické a nacistické propagandy“, dále bude práce ověřovat hypotézu o tom, že „nacistická a komunistická propaganda cílená na mládež je propagandou ve skrze totalitní“ a konečně je zde předložena i trojice výzkumných otázek. Z pozice oponenta práce jsem bohužel v této souvislosti nucen konstatovat, že autorce se určitě daří odpovědět na stanovené výzkumné otázky, ale představenou hypotézu ověřit nedokázala. Na její obhajobu je třeba říci, že tuto hypotézu nedokáže potvrdit nebo vyvrátit nikdo, protože operacionalizace, kterou autorka dále v textu předestřela neumožňuje falsifikaci. Krom toho příliš nerozumím časovému vymezení obou studovaných případů, které je jednak velmi vágní a opomíjí vnitřní dynamiku studovaných režimů, a především ho autorka na řadě míst sama porušuje, když například cituje dokument UV KSČ nebo dává za příklad dobu vlády M. Gorbačova.

Teoretická část práce je co do přehledu existující literatury a základního vymezení pojmů napsaná velmi solidně. Problém je v již zmíněném vymezení prvků totalitní ideologie, které se autorka snaží ve zkoumaných případech hledat. Tím, že autorka nevěnuje pozornost odlišení prvků propagandy v jiných typech politických režimů, není možné s určitostí říci, že identifikovatelné prvky propagandy jsou výlučně spojené s režimy totalitními. Většinu zmíněných prvků by totiž našla poměrně dobře i v režimech, které byly nebo jsou pouze autoritářské jako například Kuba pod vedením Fidela Castra nebo komunistické Československo za A. Novotného či G. Husáka.

Případové studie jsou na poměry bakalářské práce solidní. Za nejzdařilejší část práce rozhodně považuji pátou kapitolu, kde je i s přihlédnutím k již uvedeným limitacím třeba pochválit řadu velmi slibných analytických momentů.

Předložený text je v souhrnu možné označit za dílo, které bez problému naplňuje požadavky kladené na bakalářskou práci, a proto ho i přes nastíněné výhrady jednoznačně **doporučuji k obhajobě**.

V Plzni 19. 5. 2017

Mgr. Jaroslav Bílek